

Předložená práce o rozsahu 47 stran včetně seznamu použité literatury a fotografických příloh se zabývá životem dětí, které musí prožít většinu svého života v dětském domově na Ukrajině. Podle slov autorky je jejím cílem porovnat skutečné podmínky jejich života s teoretickým vymezením péče, které by se jim mělo dostávat. Chce poukázat na nelidské zacházení s klienty, na porušování lidských práv v této instituci.

Práce má přehlednou strukturu a skládá se ze tří částí. V první z nich se věnuje problematice dětských domovů obecně. Ve druhé, podle jejích slov stěžejní části, pojednává o lidských právech, z nichž se snaží vymezit tu oblast, která se přímo dotýká vilšanských klientů. V praktické části poté představuje dětský domov Vilšany, reflektuje život dětí v něm a pokouší se zhodnotit míru naplňování jejich práv a potřeb.

Po formální stránce vykazuje práce řadu nedostatků. Seznam použité literatury není abecedně seřazen a zřejmě není úplný, postrádám uvedení elektronických zdrojů. Příjmení autorů nejsou psána velkými písmeny. Podle obsahu se na straně 45 nachází seznam příloh, tak tomu však zřejmě nějakým nedopatřením není. V celé práci najdeme mnoho gramatických, stylistických chyb i překlepů (např. v citaci ze Všeobecné deklarace lidských práv by mělo být správně uvedeno „mají spolu jednat v duchu bratrství“, ne „mají spolu jednat v duchu a bratrství“ – str. 19). Autorka rovněž používá řadu hovorových výrazů (např. akorát – str. 14, přeci jen – str. 37). Zmiňované publikace jiných autorů by měly být psané kurzívou (str. 22). U citací často nenajdeme odkaz na zdroj, ze kterého čerpá (str. 17, 19, 20, 21).

Po obsahové stránce mám k práci rovněž několik připomínek. V první části autorka vymezuje pojem dětský domov a uvádí funkce, které by měl plnit, stejně jako povinnosti personálu a ředitele, přičemž vychází převážně z publikací českých autorů. Domnívám se však, že se přece jen měla pokusit o přehlednější srovnání dětských domovů u nás a na Ukrajině.

Druhá část, která se týká otázky lidských práv, působí značně nepřehledně a nesystematicky. Vzhledem ke zkoumané problematice považuji za poněkud nadbytečné zabývat se vznikem OSN v kapitole 2.1. Spíše bych zde očekávala uvedení podstatných dokumentů (vedle Všeobecné deklarace lidských práv i obou paktů přijatých v roce 1966, které společně tvoří mezinárodní „listinu práv“). Kapitola 2.2 je poněkud nepřehledná a možná ne zcela nutná, když se zde zmíněnými dokumenty autorka zabývá v dalších

4

samostatných kapitolách věnovaných právům lidí s postižením a dětí, a tudíž se opakuje. Z Úmluvy o právech dítěte správně zmiňuje ty články, které se týkají vilšanských klientů. Tento výběr poté slouží k reflexi v praktické části. Za podstatnou považuji rovněž zmínku o působení dětského fondu UNICEF na Ukrajině a jeho programech.

Praktická část práce, ve které autorka popisuje na základě vlastní zkušenosti dětský domov Vilšany a život dětí v něm, je zdařilá. Ilustruje zde na konkrétních příkladech porušování práv klientů, upozorňuje na to, že jejich život se neslučuje s lidskou důstojností a domov nezajišťuje odpovídající péči, kterou by potřebovali. Práce dobrovolníků, kteří se snaží změnit zoufalé podmínky dětí a pomáhají naplňovat jejich práva, se zde však jeví velice nadějnou.

I přes uvedené nedostatky se domnívám, že autorka svůj záměr zvládla, a proto práci doporučuji k obhajobě. Při ní by mohla pohovořit o možných řešeních a cestách ke zlepšení situace, což si předsevzala v úvodu své práce. Navrhuji hodnocení E.

V Praze 22. srpna 2007

Zdeňka Kombercová